

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: st. prot. sąd. M. K.

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu** –M. – W. – F.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2016 roku

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec:

M. G. (1) (G.), s. T. i Z. z domu R., urodzonego (...) w T.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Toruniu** z dnia 23 grudnia 1983 r., sygn. akt **II K 885/83** za przestępstwo z art. 208 d k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 25.000 zł, za przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 15.000 zł; przy czym karę pozbawienia wolności po złagodzeniu na mocy amnestii 16.08.1984r. wykonano 23.08.1984r.

II. **Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 17 października 1985r., sygn. akt II K 495/85** za przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 17.06.1985r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 40.000 zł;

III. **Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 15 lipca 1986r. sygn. akt II K 213/86** za przestępstwo z art. 186 § 1 d k.k. popełnione w okresie od sierpnia 1984r. do 16.06.1986r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

IV. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 31 grudnia 1986r. sygn. akt II K 1551/86**, którym połączono kary pozbawienia wolności wymierzone wobec skazanego w sprawach II K 495/85 i II K 213/86 i wymierzono skazanemu w ich miejsce łączną karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (karę wykonano w dniu 05.05.1988r.);

V. **Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 9 stycznia 1990r. sygn. akt II K 7/90** za przestępstwo z art. 199 § 2 d k.k. w zw. z art. 61 i art. 60 § 1 d k.k. na karę grzywny w kwocie 200.000 zł;

VI. **Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 stycznia 1992r. sygn. akt II K 897/91** za przestępstwo z art. 186 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w okresie od lipca 1990r. do 13.06.1991r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 288 d k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w kwocie 3.000.000 zł, w miejsce których orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (w dniu 03.06.1993r. wykonano karę pozbawienia wolności);

VII. **Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 1992r. sygn. akt III K 925/91** za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 21.08.1988r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w kwocie 100.000 zł (w dniu 06.06.1994r. wykonano karę grzywny);

VIII. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 27 kwietnia 1993r. sygn. akt III K 181/93**, którym połączono skazanemu kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w sprawach o sygn. akt III K 925/91 i II K 897/91 i wymierzono skazanemu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności i łączną grzywnę w kwocie 300.000 zł (w dniu 11.05.1996r. wykonano karę pozbawienia wolności);

IX. **Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19 czerwca 2000r. sygn. akt II K 78/00** za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 7 stycznia 2000r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat; następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21.09.2004r. zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszonej kary, następnie warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary postanowieniem z dnia 23.02.2010r. z okresem próby do 23.02.2012r.

X. **Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 13 maja 2003r. sygn. akt II K 4/03** za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od maja 2001r. do marca 2002r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 23.02.2010r. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn. akt III Kow 93/10 warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary z okresem próby do 23.02.2012r. i nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia;

XI. **Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 października 2008r. sygn. akt III K 443/08** za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 04.04.2002r. do 12.06.2002r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.03.2013r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności i odbywał ją skazany w okresie od 21.08.2013r. do 21.02.2015r.; przy czym karę grzywny wykonano w całości, w tym w części poprzez odbycie 54 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w okresie od 09.06.2010r. do 02.08.2010r.

XII. **Sądu niemieckiego – Amtsgericht Berlin – Tiergarten z dnia 15 marca 2011r. sygn. akt (328 Cs) 2 St Js 1863/10 (72/11)** za przestępstwo z art. 370 ust. 1 nr 2 k.k., na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 Euro jedna stawka;

XIII. **Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 września 2012r. sygn. akt II K 348/12** za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 30.01.2012r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30 złotych jedna stawka, przy czym postanowieniem z dnia 18.10.2013r. zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszonej kary i obecnie skazany odbywa karę pozbawienia wolności od 21.02.2015r. do 20.02.2017r., a postanowieniem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 19.03.2015r. karę grzywny zamieniono na 5 miesięcy po 35 godzin prac społecznie użytecznych; następnie zamieniono karę grzywny na 25 dni zastępczej kary pozbawienia wolności

XIV. **Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 1 sierpnia 2012r. sygn. akt XI K 11/11** za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. popełnione w okresie od 02.01.2004r. do 31.03.2006r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł; za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. popełnione w okresie od 23.01.2004r. do 27.12.2005r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 zł; za przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s.

popelnione w dniu 19.07.2005r. na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł; za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popelnione w okresie od 09.08.2004r. do 28.10.2004r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 25.08.2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw popelnione w dniu 16.11.2005r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzono skazanemu łączną karę 3 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 zł, zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2007r. do 27.04.2007r., ponadto zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności za grzywnę w wymiarze 100 dni;

XV. Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 11 lutego 2014r. r., sygn. akt II K 739/12, za przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popelnione w okresie od 03.01.2006r. do 28.03.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat i wymierzono karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 zł jedna stawka, przy czym na podstawie art. 24 § 1 k.k.s. za karę grzywny wymierzoną skazanemu uczyniono w całości odpowiedzialnym podmiot wskazany w wyroku;

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. G. (1) wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **X – sygn. akt II K 4/03 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp.** i **XI – sygn. akt III K 443/08 Sądu Okręgowego w Poznaniu** i wymierza skazanemu M. G. (1) w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. oraz art. 82 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2012r. po myśli art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu M. G. (1) okres kary pozbawienia wolności obytej w całości w sprawie sygn.. akt III K 443/08 w okresie od 21.08.2013r. do 21.02.2015r. w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także zalicza odbytą w całości karę 1 roku pozbawienia wolności w sprawie sygn.. akt II K 4/03 w okresie od 10.01.2009r. do 26.02.2009r., od 02.04.2009r. do 01.09.2009r., od 02.01.2010r. do 24.02.2010r. i w pozostałej części odbytą wobec pozytywnego upływu okresu próby i nie odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia w sprawie III Kow 93/10 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., uznając tym samym karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 1 niniejszego wyroku za odbytą w całości ;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego M. G. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. akt XI K 11/11, opisanym wyżej w pkt XIV i **łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi wyżej w punktach: XIII – sygn. akt II K 348/12 Sądu Rejonowego w Toruniu i XIV – sygn. akt XI K 11/11 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy** i wymierza skazanemu M. G. (1) w ich miejsce **karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności** oraz **karę łączną grzywny w wymiarze 220 (dwieście dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych**;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu M. G. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2007r. do 27.04.2007r. w sprawie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn.. akt XI K 11/11, a także okres odbytej dotąd od dnia 21.02.2015r. do – nadal - kary pozbawienia wolności w sprawie Sadu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt II K 348/12 ;

6. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 4 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

7. na podstawie art. 85 a contrario k.k. i art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 575 § 1 a contrario k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego** wobec skazanego M. G. (1) **w zakresie kar orzeczonych wyrokami wskazanymi i opisanymi wyżej w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX , XII i XV;**

8. podstawie § 2 ust. 1- 3, § 14 ust. 5, § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. M. kwotę 147,60 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu

9. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Skazany M. G. (1) wnioskiem z dnia 19 marca 2015 roku (data wpływu do Sądu Okręgowego w Poznaniu – 23.11. 2015r.), wniósł o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego wszystkie kary wymierzone wobec niego prawomocnymi wyrokami ujętymi w informacji o karalności z Krajowego Rejestru Karnego.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że M. G. (1) skazany został następującymi wyrokami:

I.Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 grudnia 1983 r., **sygn. akt II K 885/83** za przestępstwo z art. 208 d k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 25.000 zł, za przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 15.000 zł; przy czym karę pozbawienia wolności po złagodzeniu na mocy amnestii 16.08.1984r. wykonano 23.08.1984r.

II.Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 17 października 1985r., **sygn. akt II K 495/85** za przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 17.06.1985r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 40.000 zł;

III. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 15 lipca 1986r. **sygn. akt II K 213/86** za przestępstwo z art. 186 § 1 d k.k. popełnione w okresie od sierpnia 1984r. do 16.06.1986r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

IV. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 31 grudnia 1986r. **sygn. akt II K 1551/86**, którym połączono kary pozbawienia wolności wymierzone wobec skazanego w sprawach II K 495/85 i II K 213/86 i wymierzono skazanemu w ich miejsce łączną karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (karę wykonano w dniu 05.05.1988r.);

V. Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 9 stycznia 1990r. **sygn. akt II K 7/90** za przestępstwo z art. 199 § 2 d k.k. w zw. z art. 61 i art. 60 § 1 d k.k. na karę grzywny w kwocie 200.000 zł;

VI. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 stycznia 1992r. **sygn. akt II K 897/91** za przestępstwo z art. 186 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w okresie od lipca 1990r. do 13.06.1991r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 288 d k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w kwocie 3.000.000 zł, w miejsce których orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (w dniu 03.06.1993r. wykonano karę pozbawienia wolności);

VII. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 1992r. **sygn. akt III K 925/91** za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 21.08.1988r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w kwocie 100.000 zł (w dniu 06.06.1994r. wykonano karę grzywny);

VIII. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 27 kwietnia 1993r. **sygn. akt III K 181/93**, którym połączono skazanemu kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w sprawach o sygn. akt III K 925/91 i II K 897/91 i wymierzono skazanemu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności i łączną grzywnę w kwocie 300.000 zł (w dniu 11.05.1996r. wykonano karę pozbawienia wolności);

IX. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19 czerwca 2000r. **sygn. akt II K 78/00** za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 7 stycznia 2000r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat; następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21.09.2004r. zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszonej kary, następnie warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary postanowieniem z dnia 23.02.2010r. z okresem próby do 23.02.2012r.

X. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 13 maja 2003r. **sygn. akt II K 4/03** za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od maja 2001r. do marca 2002r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 23.02.2010r. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn. akt III Kow 93/10 warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary z okresem próby do 23.02.2012r. i nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia;

XI. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 października 2008r. **sygn. akt III K 443/08** za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 04.04.2002r. do 12.06.2002r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.03.2013r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności i odbywał ją skazany w okresie od 21.08.2013r. do 21.02.2015r.; przy czym karę grzywny wykonano w całości, w tym w części poprzez odbycie 54 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w okresie od 09.06.2010r. do 02.08.2010r.

XII. Sądu niemieckiego – Amtsgericht Berlin – Tiergarten z dnia 15 marca 2011r. **sygn. akt (328 Cs) 2 St Js 1863/10 (72/11)** za przestępstwo z art. 370 ust. 1 nr 2 k.k., na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 Euro jedna stawka;

XIII. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 września 2012r. **sygn. akt II K 348/12** za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 30.01.2012r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30 złotych jedna stawka, przy czym postanowieniem z dnia 18.10.2013r. zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszonej kary i obecnie skazany odbywa karę pozbawienia wolności od 21.02.2015r. do 20.02.2017r., a postanowieniem Sądu Rejonowego

w Toruniu z dnia 19.03.2015r. karę grzywny zamieniono na 5 miesięcy po 35 godzin prac społecznie użytecznych; następnie zamieniono karę grzywny na 25 dni zastępczej kary pozbawienia wolności

XIV. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 1 sierpnia 2012r. **sygn. akt XI K 11/11** za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. popełnione w okresie od 02.01.2004r. do 31.03.2006r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł; za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. popełnione w okresie od 23.01.2004r. do 27.12.2005r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 zł; za przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. popełnione w dniu 19.07.2005r. na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł; za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 09.08.2004r. do 28.10.2004r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 25.08.2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw popełnione w dniu 16.11.2005r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzono skazanemu łączną karę 3 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 zł, zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2007r. do 27.04.2007r., ponadto zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności za grzywnę w wymiarze 100 dni;

XV. Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 11 lutego 2014r. r., **sygn. akt II K 739/12**, za przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popełnione w okresie od 03.01.2006r. do 28.03.2007r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat i wymierzono karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 zł jedna stawka, przy czym na podstawie art. 24 § 1 k.k.s. za karę grzywny wymierzoną skazanemu uczyniono w całości odpowiedzialnym podmiot wskazany w wyroku.

Skazany M. G. (1), s. T. i Z. z domu R., urodzony (...) w T., jest kawalerem, ma dorosłą córkę, pozostaje w konkubinacie, nie jest zobowiązany do alimentacji.

Z opinii o skazanym - sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego we Wronkach z dnia 13 stycznia 2016r. - wynika, że rozpoczął odbywać karę 21 sierpnia 2014r. w Zakładzie Karnym w Gorzowie Wlkp., a do ZK we Wronkach został przetransportowany 30 września 2015r. Skazany odbywa karę w systemie programowego oddziaływania, zadania nałożone programem stara się realizować na bieżąco na dobrym poziomie. Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, jak wynika z opinii Dyrektora Zakładu Karnego, uznać należy jako poprawne. Przez cały okres pobytu w ostatniej jednostce penitencjarnej został cztery razy nagrodzony regulaminowo, cztery razy uzyskał ulgę, pięciokrotnie został ukarany dyscyplinarnie, cztery razy odstąpiono od wymierzenia kary dyscyplinarnej. Skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej i porządkowej w oddziale mieszkalnym, a wobec przełożonych przyjmuje postawę roszczeniową i buntowniczą. Skazany stara się właściwie funkcjonować w grupie współosadzonych, deklaruje przynależność do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, choć w zakładzie karnym, w którym ostatnio odbywa karę nie odnotowano negatywnych zachowań skazanego na tym tle. W trakcie pobytu w izolacji penitencjarnej nie stosowano wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego, nie uczestniczy on w systemie przepustkowym, nie jest zatrudniony w zakładzie karnym. Skazany ostatnio wyraził wolę podjęcia nauki w zawodzie operatora obrabiarek skrawających w Centrum Kształcenia Ustawicznego w Zakładzie Karnym we Wronkach. W październiku 2015r. w proteście przeciwko działaniom administracji zakładu karnego odmówił przyjmowania posiłków.

W aktach sprawy znajduje się ponadto opinia Dyrektora ZK w Potulicach z dnia 10.09.2015r., z której wynika, że zachowanie skazanego w czasie odbywania kary można określić jako zmienne, został 4 razy regulaminowo nagrodzony, jednak także był karany dyscyplinarnie 5 razy, w tym umieszczeniem celi izolacyjnej na 14 dni. Zachowanie skazanego związane było z uczestnictwem w podkulturze przestępczej, w stosunku do przełożonych

prezentował zachowanie aroganckie, wulgarne, a zadania wynikające z oddziaływaniami penitencjarnym realizował w stopniu dostatecznym (k. 88).

Skazany wyjaśniając na rozprawie w dniu 25 stycznia 2016r. podał, że jest chory, cierpi na dławicę sercową, ma schorowany kręgosłup, stawy, mięsień sercowy. Wyjaśnił, że sytuacje konfliktowe z jego udziałem w Zakładzie Karnym są związane z jego stanem zdrowia, wmawiają mu, że jest roszczeniowy, a on protestuje z powodu niesystematycznego podawania leków. Przyznał, że nie pracuje w Zakładzie Karnym, bo ciężko jest z pracą, ale teraz chce się uczyć, aby móc potem pracować. Nie ma możliwości finansowych, żeby spłacać zadłużenie z wyroków.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

- wyroki wydane w sprawach o sygnaturach: III K 241/09, III K 443/08 SO w Poznaniu, II K 213/86, II K 1551/86, II K 897/91 – wypis z repertorium, II K 4/03 SR Gorzów Wlkp, III K 925/91, III K 181/93 SR Gdańsk, II K 78/00 SO Gorzów Wlkp, II K 348/12 SR Toruń, XI K 11/11 SR Bydgoszcz, II K 739/12 SR Szczecinek, SR Gorzów Wlkp. - II K 4/03; jak również wyroki sądów odwoławczych zawarte w aktach głównych w/w spraw, informacje dotyczące obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach głównych i wykonawczych w/w spraw, a także w aktach głównych sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 1, 5-6, 27-28, 29, 30, 31-37, 39, 40, 41-86, 88, 91-106, 108-115, 120, 128, 139-141, 145-153, 155-160, 182-184, 186-187, 190, 191, 192-201, 202-207, 212-221, 223-226
- dane dotyczące odbycia i obliczenia kar w poszczególnych sprawach zawarte w aktach głównych spraw i wykonawczych wyżej wymienionych dotyczące wykonania kar pozbawienia wolności Wp, kar grzywien Kd, zarządzenia wykonania kar pozbawienia wolności, orzeczenia kar zastępczych za grzywnę
- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 5 – 6, 155-160,
- opinia o skazanym Dyrektora ZK Wronki wraz z danymi z CZSW BIS o orzeczeniach i osadzeniach – k. 146-153, 212 – 221, 88
- dane osobo – poznawcze, dane o karalności, wywiady środowiskowe, opinie zawarte w aktach głównych i wykonawczych spraw: o sygnaturach: III K 241/09, III K 443/08 SO w Poznaniu, II K 213/86, II K 1551/86, II K 4/03 SR Gorzów Wlkp, III K 925/91, III K 181/93 SR Gdańsk, II K 78/00 SO Gorzów Wlkp, II K 348/12 SR Toruń, XI K 11/11 SR Bydgoszcz, II K 739/12 SR Szczecinek, SR Gorzów Wlkp. - II K 4/03;
- wniosek skazanego i wyjaśnienia skazanego k. 1, 239-240.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 i 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 240).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza

to, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. nie mają zastosowania w niniejszej sprawie do skazanego M. G. (1), ponieważ wszystkie prawomocne skazania jakie zapadły wobec niego zostały orzeczone przed 1 lipca 2015r., a ponadto – jak wynika z karty karnej, opinii o skazanym po dniu 1 lipca 2015r. nie zapadł wobec niego żaden nowy wyrok skazujący na karę podlegającą łączeniu z poprzednimi karami. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego M. G. (1) w niniejszym postępowaniu stosuje się przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu starym tj. obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015r.), a mianowicie sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Ponadto zaznaczyć należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw”, odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Zważyć jednak należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k., odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustali się kolejny możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k. Oczywiście i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

W świetle wymienionych powyżej przesłanek warunkujących wydanie wyroku łącznego, Sąd poddał analizie dotychczasowe skazania M. G. (1), uwzględniając także okoliczności wynikające z zasady *res iudicata*.

Z analizy przedstawionych do połączenia wyroków, wymienionych wyżej w punktach od I do XV, wynika bowiem, iż pierwszy chronologicznie wyrok zapadł wobec skazanego w dniu 23.12.1983r. (wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie o sygn. akt II K 885/83 opisany wyżej w punkcie I) i wymierzono mu wówczas za przestępstwa z art. 208 dk.k. i z art. 203 d k.k. kary jednostkowe 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny. Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw opisanych w pkt od II do XV stwierdzić należy, iż przed datą wydania wyżej opisanego pierwszego wyroku skazany nie popełnił żadnego innego przestępstwa, a przestępstwa osądzone kolejnymi chronologicznie wyrokami zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie II K 885/83 i nie kwalifikowały się do połączenia z karami wymierzonymi tym wyrokiem. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. . umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego odnośnie wyroku wymienionego wyżej w punkcie I (sygn. akt II K 885/83 Sądu Rejonowego w Toruniu) z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego (punkt 7 wyroku). Kolejny chronologicznie wyrok jaki zapadł wobec M. G. (1) to wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 17.10.1985r. sygn. akt II K 495/85 (akta zniszczono z uwagi na upływ okresu przechowywania). Wyrok ten został jednak objęty wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. sygn. akt II K 1551/86 wydanym 31.12.1986r., a połączono tym wyrokiem kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego w sprawie II K 495/85 i w sprawie II K 213/86 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. (wyrok z dnia 15.07.1986r. wyżej opisany w pkt III). Ponieważ kolejne chronologicznie skazania dotyczą przestępstw popełnionych już po wydaniu w/w wyroku łącznego, dlatego nie podlegały one łączeniu z karami objętymi wyrokiem łącznym w sprawie II K 1551/86, brak było w tym zakresie podstaw do wydania nowego wyroku łącznego w myśl art. 575 § 1 k.p.k. oraz art. 572 k.p.k., dlatego z uwagi na zaistnienie odnośnie tych skazań opisanych wyżej w pkt II i III negatywnej przesłanki postępowania w postaci powagi rzeczy osądzonej umorzono na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 575 § 1 a contrario k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego w tym zakresie (punkt 7 wyroku łącznego). Negatywna przesłanka postępowania w postaci *res iudicata* była podstawą umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego również w odniesieniu do kolejnych chronologicznie skazań, zapadłych wobec M. G. (1), opisanych wyżej w punktach V (sygn. akt II K 7/90 – akta tej sprawy zniszczono), VI (sygn. akt II K 897/91) i VII (sygn. akt III K

925/91), a to wobec wydania kolejnego wyroku łącznego tj. wyroku łącznego z dnia 27.04.1993r. w sprawie sygn. akt III K 181/93 przez Sąd Rejonowy w Gdańsku (opisanego wyżej w pkt VIII). Zważyć bowiem należy, iż obecnie powaga rzeczy osądzonej uniemożliwiała rozważania w tym postępowaniu o dopuszczalności wydania nowego wyroku łącznego w odniesieniu do w/w prawomocnych skazań, gdyż nowe prawomocne wyroki jakie zapadły wobec M. G. (1) już po wydaniu wyroku łącznego w sprawie III K 181/93 nie powodowały konieczności utraty mocy poprzedniego wyroku łącznego, z uwagi na daty popełnienia przestępstw osądzonych w sprawach opisanych wyżej w pkt od IX do XI i od XIII do XV. Brak było w tym zakresie podstaw do wydania nowego wyroku łącznego w myśl art. 575 § 1 k.p.k. oraz art. 572 k.p.k., dlatego z uwagi na zaistnienie odnośnie tych skazań opisanych wyżej w pkt od V do VIII negatywnej przesłanki postępowania w postaci powagi rzeczy osądzonej umorzono na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 575 § 1 a contrario k.p.k. i art. 572 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego również w tym zakresie (punkt 7 wyroku łącznego). Po wydaniu wyroku łącznego wobec skazanego M. G. (1) w sprawie o sygn. akt III K 181/93 Sądu Rejonowego w Gdańsku nie zmieniła się bowiem odnośnie wyroków objętych w/w wyrokiem łącznym, podobnie zresztą, jak w odniesieniu do omawianego wcześniej wyroku łącznego wydanego pod sygn. akt II K 1551/86, sytuacja skazanego i co za tym idzie możliwości ukształtowania kary łącznej orzeczonej tym wyrokiem łącznym, mając na uwadze przestępstwa osądzone już po wydaniu tego wyroku łącznego w sprawach opisanych wyżej w części historycznej w pkt IX - XV.

Wskazać bowiem należy w tym miejscu, że podstawę umorzenia postępowania w przedmiocie wyroku łącznego stanowić może nie tylko okoliczność wskazana w art. 572 k.p.k., ale również i negatywne przesłanki procesowe określone w art. 17 § 1 k.p.k. Rozważenie wystąpienia określonych w art. 17 § 1 k.p.k. przesłanek warunkujących dopuszczalność postępowania karnego jest obowiązkiem organu procesowego na każdym etapie postępowania. Negatywna przesłanka procesowa *res iudicate* ma miejsce wówczas, gdy został wcześniej wydany wyrok łączny, obejmujący tylko część prawomocnych skazań, jednak kolejne prawomocne skazania jakie zapadły wobec danego skazanego już po wydaniu tego wyroku łącznego, w żaden sposób nie powodują konieczności wzruszenia, czy też utraty mocy poprzedniego wyroku łącznego, np. z uwagi na brak warunków z art. 85 k.k. do połączenia nowych skazań z tymi, których dotyczył wydany poprzednio wyrok łączny. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie wobec skazanego M. G. (1) odnośnie wydanych wcześniej wobec niego wyroków łącznych w sprawach o sygn. akt II K 1551/86 i III K 181/93. Zaznaczyć należy również, że powaga rzeczy osądzonej uniemożliwia jakiegokolwiek rozważania odnośnie innego ukształtowania wyroku łącznego w zakresie prawomocnych skazań objętych wcześniejszymi wyrokami łącznymi, które ukształtowały w tym zakresie prawomocnie kary łączne i z tego powodu zachodzi powaga rzeczy osądzonej, skutkująca umorzeniem niniejszego postępowania o wydanie nowego wyroku łącznego w tym zakresie, bo brak jest jakichkolwiek przesłanek z art. 575 k.p.k. do wydania nowego wyroku łącznego w tym zakresie (pkt 7 wyroku).

Sąd umorzył również postępowanie na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) odnośnie kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych prawomocnie wobec skazanego kolejnym chronologicznie wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w sprawie II K 78/00 dnia 19.06.2000r., a dotyczącym przestępstwa popełnionego 07.01.2000r. Wszystkie przestępstwa osądzone bowiem w sprawach opisanych w części historycznej w pkt X, XI, XIII, XIV i XV zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie II K 78/00, co powodowało brak warunków z art. 85 a contrario k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.) do wydania wyroku łącznego.

Zważyć jednak należy, iż jak już wcześniej sygnalizowano, zasada, o której mowa w art. 85 k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.), odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustali się możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k., przy czym i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Takim kolejnym „pierwszym” wyrokiem w sprawie M. G. (1) jest wyrok, który zapadł w dniu 13.05.2003. (wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. akt II K 4/03 opisany wyżej w punkcie X), którym wymierzono skazanemu za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. popełnione w okresie od maja 2001r. do marca 2002 roku karę 1 roku pozbawienia wolności, którą skazany odbywał i postanowieniem z dnia 23.02.2010r. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn. akt III Kow 93/10 warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary z okresem próby do 23.02.2012r. i nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia. Badając daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, że przed dniem 13.05.2003 r., czyli przed datą wydania wyroku w sprawie II K 4/03, zostało popełnione przestępstwo osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17.10.2008r. sygn. akt III K 443/08 (opisanym wyżej w punkcie XI), tj. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 04.04.2002r. do 12.06.2002r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.03.2013r. zarządziło skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności i odbywał ją skazany w okresie od 21.08.2013r. do 21.02.2015r.; przy czym karę grzywny wykonano w całości, w tym w części poprzez odbycie 54 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w okresie od 09.06.2010r. do 02.08.2010r. Wobec powyższego możliwe było połączenie wymierzonych kar pozbawienia wolności za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych w części historycznej wyroku w pkt X i XI, w myśl zasad wynikających z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. (pkt 1 części rozstrzygającej wyroku).

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego M. G. (1), Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, iż nie podlegała łączeniu w tym postępowaniu kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 Euro stawka orzeczona wobec skazanego wyrokiem Sądu niemieckiego – Amtsgericht Berlin – Tiergarten z dnia 15 marca 2011r. sygn. akt (328 Cs) 2 St Js 1863/10 (72/11) za przestępstwo z art. 370 ust. 1 nr 2 k.k., a to z uwagi na uregulowanie zawarte w art. 92a k.k. – w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. - w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396). Dlatego w tym zakresie również umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. z uwagi na brak warunków formalnych do wydania wyroku łącznego (pkt 7 wyroku).

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kolejnej kary łącznej wobec skazanego M. G. (1), Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, iż na skutek wejścia w dniu 8 czerwca 2010 r. w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 98, poz. 625), zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy musiał więc rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego M. G. (1). Przestępstwa popełnione przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach kolejnych, wymienionych w części historycznej wyroku tj. XI K 11/11 i II K 739/12, zostały popełnione przed dniem 8 czerwca 2010r. W tym celu należało najpierw ustalić normę prawa intertemporalnego rozstrzygającą tę sytuację, a następnie normę tę zastosować. Zgodnie z art. 12 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, w razie wątpliwości, czy stosować przepisy dotychczasowe, czy przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się przepisy nowe. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Powstało zatem pytanie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie M. G. (1). Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., a nie art. 12 ustawy nowelizacyjnej, przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego pierwszego (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w

którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego. Takie też stanowisko wynika zresztą wprost z najnowszej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Przywołać można chociażby w tym względzie wyrok z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 364/12 (LEX nr 1231661), w którym Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż „kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego i w związku z tym należy rozpatrywać ją w płaszczyźnie art. 4 § 1 k.k. Możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z regułą prawa temporalnego zawartą w art. 4 § 1 k.k., dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania popełnione po dniu 7 czerwca 2010 r.”, czy też wyroki z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 290/12 (LEX 1228653), z dnia 12 września 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 85/12 (LEX nr 1220975), z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. IV KK 171/11 (LEX nr 1044052), z dnia 12 października 2011 r. w sprawie o sygn. V KK 275/11 (LEX nr 1044078), uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. I KZP 13/13 (opubl. OSN Izba Karne i Wojskowa z 2013r. zeszyt 12 poz. 100) i z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. II KK 108/11 (LEX nr 847137), a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. II AKa 234/12 (LEX 1246772).

Powyzsza ugruntowana linia orzecznictwa, z którą Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni się zgadza, potwierdza pogląd, że w kwestiach intertemporalnych z zakresu wymierzania kary łącznej stosuje się art. 4 § 1 k.k. Skoro bowiem przedmiotem postępowania w tej kwestii jest również odpowiedzialność karna (tyle, że łączna), to orzekanie o karze łącznej niewątpliwie znajduje się w zakresie zastosowania wynikającej z art. 4 § 1 k.k. normy.

Reasumując, w niniejszej sprawie, orzekając drugą karę łączną, jak w punkcie 4 wyroku, Sąd orzekał w oparciu o stan prawny sprzed nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., mając też na uwadze przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396).

W myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010r.- Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 180 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 90 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Zważywszy zatem, że w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010r. - „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności”, to stwierdzić należało, iż poprzednio obowiązująca ustawa (w zakresie przepisu art. 86 § 1 k.k.) jest względniejsza dla skazanego. Podobnie Sąd orzekając kolejne kary łączne, jak w pkt 4 wyroku, przyjął za podstawę wymiaru kar łącznych jako względniejsze przepisy kodeksu karnego skarbowego sprzed 1 lipca 2015r., a to na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3

k.k.s., skoro art. 20 § 2 k.k.s. odnosi się do przepisów kodeksu karnego stosowanych odpowiednio także jeżeli chodzi o zasady wymiaru kary łącznej.

Zastrzec na wstępie trzeba także, iż celem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego M. G. (1), przypomnieć należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., mającym zastosowania jak już wskazano w tej sprawie), odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustalą się możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k., przy czym i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Wobec powyższego ustalając, że kolejny „pierwszy” chronologicznie wyrok jaki zapadł wobec M. G. (1) został wydany przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 01.08.2012r. w sprawie o sygn.. akt XI K 11/11, możliwe było połączenie wymierzonych kar pozbawienia wolności i kar grzywny za przestępstwa osądzone w tej sprawie, szczegółowo opisane w części historycznej wyroku w pkt XIV, z karą 2 lat pozbawienia wolności i karą grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30 zł jedna stawka, orzeczonymi wobec skazanego w sprawie o sygn.. akt II K 348/12 Sądu Rejonowego w Toruniu - wyrok z dnia 14.09.2012r. szczegółowo opisany w pkt XIII części historycznej wyroku, gdyż przestępstwo osądzone w sprawie sygn.. akt II K 348/12 zostało popełnione w dniu 30.01.2012r., a więc zanim zapadł wyrok w sprawie sygn.. akt XI K 11/11 i kary wymierzone w tych dwóch sprawach były tego samego rodzaju, podlegając łączeniu, co Sąd uczynił na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązując węzeł kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego M. G. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. akt XI K 11/11 i łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami sygn. akt II K 348/12 Sądu Rejonowego w Toruniu i sygn. akt XI K 11/11 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy i wymierzając skazanemu M. G. (1) w ich miejsce karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 220 (dwieście dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych, pozostawiając odrębnemu wykonaniu na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 4 sentencji wyroku w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym, podobnie jak pozostawiając odrębnemu wykonaniu na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 sentencji wyroku w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym.

Zaznaczyć należy na koniec, analizując warunki do wydania wyroku łącznego wobec M. G. (2), że nie podlegały łączeniu z karami orzeczonymi w sprawach XI K 11/11 i II K 348/12 kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny orzeczone wobec skazanego ostatnim chronologicznie wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Szczecinku w sprawie o sygn.. akt II K 739/12 dnia 11.02.2014r. za przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popełnione w okresie od 03.01.2006r. do 28.03.2007 r., mimo formalnych warunków z art. 85 k.k., bo przestępstwo to zostało popełnione przed wydaniem wyroku w sprawie XI K 11/11, a to z tego powodu, iż wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy wymierzonej skazanemu w sprawie II K 739/12 zostało warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat i nie zarządzono dotąd jej wykonania, a zatem zgodnie z brzmieniem art. 89 § 1 k.k. sprzed zmiany ustawy kodeks karny z dnia 8 czerwca 2010r., jako względniejszym w myśl art. 4 § 1 k.k., należało w tym zakresie umorzyć postępowanie na podstawie art. 85 a contrario k.k. i art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r.,

poz. 396) i art. 572 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. (pkt 7 wyroku). Podobnie umorzono postępowanie, jak w pkt 7 wyroku, odnośnie wydania wyroku łącznego co do kary grzywny orzeczonej w sprawie II K II K 739/12, ponieważ w wyroku Sąd Rejonowy w Szczecinku na podstawie art. 24 § 1 k.k.s. za karę grzywny wymierzoną skazanemu uczynił w całości odpowiedzialnym podmiot wskazany w wyroku i z tego powodu kara ta nie podlega łączeniu z karami grzywny wymierzonymi w sprawach II K 348/12 i XI K 11/11. Zgodnie bowiem z art. 89 k.k. w brzmieniu po 8.06.2010r. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może w wyroku łącznym warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69. W razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (§ 1a). Stare brzmienie art. 89 k.k., tj. sprzed 8.06.2010r. w sytuacji skazanego M. G. (1) jest zatem względniejsze, bowiem pozwalało na orzeczenie wobec niego kary łącznej w odniesieniu wyłącznie do skazań na kary bezwzględnie pozbawienia wolności orzeczone w sprawach II K 348/12 i XI K 11/11, natomiast nie było możliwe rozważenie połączenia w jedną bezwzględną karę łączną także skazania na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonania w sprawie II K 739/12 dotąd nie zarządzono. Nie zachodziły natomiast w stosunku do skazanego przesłanki określone w art. 69 k.k., aby rozważać w myśl art. 89 k.k. w brzmieniu sprzed 08.06.2010r. warunkowe zawieszenia wykonania ewentualnej kary łącznej orzeczonej z połączenia w tym postępowaniu kar jednostkowych orzeczonych w sprawach II K 348/12, XI K 11/11 i II K 739/12, a to z uwagi na jej ewentualny wymiar, który mając na uwadze kary jednostkowe pozbawienia wolności zdaniem Sądu z pewnością przekroczyłby 2 lata pozbawienia wolności. W konsekwencji Sąd na podstawie art. 85 a contrario k.k. i art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego M. G. (1) w zakresie kar orzeczonych wyrokiem opisanym wyżej w pkt XV części historycznej niniejszego wyroku.

W wyroku łącznym Sąd ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. oraz art. 82 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2012r. po myśli art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył skazanemu M. G. (1) okres kary pozbawienia wolności odbytej w całości w sprawie sygn. akt III K 443/08 w okresie od 21.08.2013r. do 21.02.2015r. w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także zaliczył odbytą w całości karę 1 roku pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt II K 4/03 w okresie od 10.01.2009r. do 26.02.2009r., od 02.04.2009r. do 01.09.2009r., od 02.01.2010r. do 24.02.2010r. i w pozostałej części odbytą wobec pozytywnego upływu okresu próby i nie odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia w sprawie III Kow 93/10 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., uznając tym samym karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 1 niniejszego wyroku za odbytą w całości.

Ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności zaliczono skazanemu M. G. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2007r. do 27.04.2007r. w sprawie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn. akt XI K 11/11, a także okres odbytej dotąd od dnia 21.02.2015r. do – nadal - kary pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 348/12.

W wyroku łącznym (pkt 7), jak już wcześniej wskazano ponadto na podstawie art. 85 a contrario k.k. i art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 575 § 1 a contrario k.p.k. umorzono w pozostałej części postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego M. G. (1) w zakresie kar orzeczonych wyrokami wskazanymi i opisanymi wyżej w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, XII i XV.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma

kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 wyroku, zauważyć należy, że przedmiot ochrony przestępstw z wyroków opisanych w punktach X i XI nie jest tożsamy, podobnie jak nie pokrywają się daty popełnienia tych przestępstw, a były one rozciągnięte w czasie. W konsekwencji związki przedmiotowe łączące realnie zbiegające się przestępstwa nie są ściśle, realnie zbiegające się przestępstwa nie są bowiem jednorodzące i związek czasowy nie jest ściśle pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Analiza zatem tylko związków przedmiotowych pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami powodowała konieczność orzeczenia kary łącznej na zasadzie kumulacji, czego wyrazem jest wymiar kary łącznej orzeczonej w pkt 1 wyroku tj. 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Niezbyt pozytywna prognoza kryminologiczna, jak wynika z opinii o skazanym wydanych przez dyrektorów jednostek penitencjarnych, w których skazany ostatnio odbywał karę, a które przytoczono na wstępie, również powodowała konieczność orzeczenia kary łącznej jak w pkt 1 wyroku na zasadzie kumulacji, przy czym z uwagi na zaliczenie dokonane w pkt 2 wyroku łącznego, kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności została uznana za odbytą w całości. Zaznaczyć należy w tym miejscu, że możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach X i XI niniejszego wyroku oscyływałaby w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oceniając z kolei związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 4 wyroku, zauważyć należy, że przedmiot ochrony przestępstw z wyroków opisanych w punktach XIII i XIV nie

jest tożsamy, podobnie jak nie pokrywają się daty popełnienia tych przestępstw, a były one rozciągnięte w czasie i bardzo odległe czasowo (w sprawie II K 348/12 czyn popełniony został w 2012r., a w sprawie XI K 11/11 przestępstwa popełnione zostały na przestrzeni lat 2004 – 2006). W konsekwencji związku przedmiotowe łączące realnie zbiegające się przestępstwa w sprawach XI K 11/11 i II K 348/12 nie są ściśle, realnie zbiegające się przestępstwa nie są bowiem jednorodnjawowe i związek czasowy jest odległy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Analiza zatem tylko związków przedmiotowych pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami powodowała konieczność orzeczenia kary łącznej na zasadzie asperacji, bliżej zasady kumulacji, sprzeciwiając się tym samym zastosowaniu zasady absorpcji. Zatem możliwa do wymierzenia kara łączna pozbawienia wolności orzeczona za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach XIII i XIV niniejszego wyroku oscylowałaby w granicach od 2 lat pozbawienia wolności do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar jednostkowych orzeczonych w w/w sprawach). Natomiast możliwa do wymierzenia kara łączna grzywny za zbiegające się przestępstwa opisane w pkt XIII i XIV niniejszego wyroku oscylowałaby w granicach od 150 stawek dziennych do 300 stawek dziennych, przy czym ustalona w ramach orzekania o karze łącznej na podstawie zasad wynikających z art. 33 § 3 k.k. w zw. z art. 86 § 2 k.k. nowa stawka dzienna nie mogła być wyższa niż najwyższa ustalona w łączonych wyrokach czyli w niniejszej sprawie 50 zł, przy uwzględnieniu także zasad wynikających z przepisów art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne zastosowanie zasady asperacji bliżej zasady kumulacji odnośnie opisanego w pkt 4 sentencji zbiegu realnych przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 220 (dwieście dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych. Ustalając na nowo wysokość stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę brak obecnie dochodów u skazanego, odbywającego długoterminową karę pozbawienia wolności, ograniczone możliwości podjęcia pracy w zakładzie karnym z uwagi na stan zdrowia, warunki rodzinne, jak brak możliwości pomocy finansowej ze strony rodziny. Mając na uwadze te okoliczności Sąd wymierzył skazanemu karę łączną grzywny na zasadzie asperacji.

Kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji, bliżej zasady kumulacji, odnośnie zbiegu ustalonego w pkt 4 wyroku i na zasadzie kumulacji odnośnie zbiegu ustalonego w pkt 1 wyroku, należy uznać za sprawiedliwe i adekwatne wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowane kar łącznych czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając takie kary łączne Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. Rozstrzygając o wysokości kar łącznych Sąd Okręgowy miał również na względzie proces resocjalizacji skazanego, który był w przeszłości wielokrotnie karany. Postawa skazanego prezentowana obecnie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest zmienna, jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej nie budzi wprawdzie większych zastrzeżeń pracowników jednostki penitencjarnej, w której ostatnio przebywa, jednak w zachowaniu skazanego dostrzega się wiele negatywnych postaw, co miało znaczenie także przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej i ustalaniu prognozy kryminologicznej wobec skazanego. Zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. Sąd, wydając wyrok łączny, bierze pod uwagę zarówno zachowanie się skazanego w okresie odbywania kary, jak i jego warunki rodzinne, zdrowotne i majątkowe, przede wszystkim zaś etap procesu resocjalizacji, na jakim znajduje się skazany. Z opinii o skazanym sporządzonych w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektorów Zakładów Karnych w Potulicach i we Wronkach wynika zatem, że zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest zmienne, był kilka razy karany dyscyplinarnie, w stosunku do położonych prezentuje postawę zmienną. Skazany deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, na tym tle dochodziło z jego udziałem do sytuacji konfliktowych podczas pobytu w ZK w Potulicach. Karę odbywa karę w systemie zwykłym i wykazuje instrumentalne zainteresowanie zdaniem Sądu zmianą warunków odbywania kary czy też podjęciem nauki. Analiza dwóch opinii wydanych przez dyrektorów dwóch różnych jednostek penitencjarnych na przestrzeni niespełna pół roku świadczy zdaniem Sądu, że skazany de facto dostosowuje swoją postawę do zmieniającej się sytuacji procesowej i nie można wykluczyć, że zmiana

jego zachowania w ostatniej jednostce penitencjarnej wynika nie z rzeczywistej woli zmiany swojego zachowania, a jedynie podyktowana jest przedstawieniem siebie w korzystnym świetle w związku z ubieganiem się o wydanie wyroku łącznego.

Zatem choć - jak wynika z opinii Dyrektora ZK Wronki - aktualnie zachowanie skazanego jest poprawne, to doświadczenie życiowe wskazuje, że nie można także przeceniać tego faktu. Skazani, którzy ubiegają się o wydanie korzystnych dla nich decyzji w zakresie chociażby wyroku łącznego, czy warunkowego przedterminowego zwolnienia, dostosowują często swoje zachowanie w warunkach izolacji więziennej do tych sytuacji w celu uzyskania przychylności organów decydujących o losie ich wniosków. Niewątpliwie zatem proces resocjalizacji skazanego zdaniem Sądu nie został zakończony, a właściwie znajduje się na samym początku, o czym świadczy sam fakt identyfikowania się przez skazanego z podkulturą przestępczą, czy też jak wynika z opinii dyrektora aresztu śledczego, konfliktowe zachowania z jego udziałem w warunkach więziennych (vide opinii z dnia 10.09.2015r. k. 88 akt). Dalszy pobyt skazanego w warunkach izolacji więziennej, w ramach orzeczonej w tym wyroku kary łącznej, stanowi zatem gwarancję, że ten zapoczątkowany proces resocjalizacji wobec skazanego będzie kontynuowany i przyniesie spodziewane efekty. Wskazane wyżej okoliczności były zatem decydujące przy rozważaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny wobec skazanego M. G. (1) na zasadzie asperacji, bliżej kumulacji, jak w pkt 4 wyroku i na zasadzie kumulacji, jak w pkt 1 wyroku.

Reasumując, w ocenie Sądu, orzeczone w tym wyroku kary łączne i związane z nimi dolegliwości nie przekraczają również stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Na podstawie § 2 ust. 1- 3, § 14 ust. 5, § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) Sąd zasądził poza tym od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. M. kwotę 147,60 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu.

W wyroku ponadto na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, uwzględniając sytuację materialną skazanego i fakt odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności i nie pobrał od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć skazanemu i jego obrońcy z urzędu;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

Poznań, dnia 25 lutego 2016 roku SSO Dorota Biernikowicz